

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

DEN 17 SEPTEMBER GÅR ISRAEL TILL VAL. Vad det gäller Israel-Palestinakonflikten står i stort sett två block mot varandra. Högernationalisterna under ledning av Netanyahu pratar öppet om annektering av åtminstone delar av Västbanken. Mittenkoalitionen under ledning av Gantz står för ensidig separation från palestinierna, dvs färdigställande av separationsmuren och cementering av en osammanhängande bantustan liknande palestinsk statsbildning, där Jordandalen definitivt inte ingår, och Jerusalem är "vårt" för evigt. Båda lägren är eniga om, att det palestinska folket inte är något politiskt subjekt med nationella rättigheter att förhandla med, utan objekt för Israels expansionistiska ambitioner. Symptom på detta är bland annat de eskalerande rivningarna av palestinska hem och infrastruktur på ockuperat område framförallt i och runt Jerusalem, som enligt "Israeli Committee Against House Demolitions" har nått en nivå som aldrig skådats under "fredstid", dvs utanför bombningarna av Gaza. Enligt Magnus Hellgren, Sveriges ambassadör i Israel, som höll ett anförande för Svenska Föreningen för Neve Shalom den 27 augusti, tar idag enbart 10% av Israels judiska befolkning ställning för tvåstatslösningen. Därav kan man dra slutsatsen att uppemot 90% aktivt eller passivt stödjer ett av båda blockens politiska mål. På frågan om det inte vore dags för EU att avkräva Israel respekt för internationell rätt med hot om suspendering av associationsavtalet så var svaret nej. Det finns varken i Sverige eller inom EU politisk vilja. Detta skulle dock kunna ändras om Israel t.ex. beslutar om annekteringen av Västbanken.

Det finns enligt honom en liten aktiv fredsrörelse, som dock håller på att åldras. Detta är ett fenomen, som även JIPF upplever. Vi veteraner fortsätter dock vårt arbete. Näst på programmet står bokmässan i Göteborg, där vi delar en monter med Palestinagrupperna i Sverige och genomför diskussionspaneler om relevanta frågor (se annonsen i detta blad). Jag hoppas vi ses där.

Ilan Cohen

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jakub Srebro, Per-Ivar Glaser, layout

---

I detta nr

Är bojkottrörelsen antisemitisk? **2** • Besök JIPF på Göteborgsmässan **5** • Att stå emot BDS-rörelsen **5** • Trump's "Deal of the Century" *Lawrence Davidson* **7** • Författarsamtal med Bernt Hermele **8** • Annektering: Hur Israel . . . *Jonathan Cook* **12** • Ett sjukhus i Jerusalem . . . *Oliver Holmes* och *Hazem Balousha* **17** • Hur även vänstern berövar . . . *Susan Abulhawa* **21** • Att förstå Israels lurendrejeri . . . *Jonathan Ofir* **25** • Trots bristerna i Israels Högsta domstol . . . *Michael Sfar* • Som israel säger jag nej till okupationen *Oren Rimon Or* **31** • Palestinier kommer att lida mycket mer . . . *Zena Agha* **33** • En varning till Israels barn *Jorge Buzaglo* **36** • The Meaning of Israel's Massive Housing . . . *Jeff Halper* **37**

Är bojkottrörelsen antisemitisk?

*Krönika publicerad av
PGS Stockholm*

[www.palestinagruppenstockholm.se/
ilan-cohen-ar-bojkottrörelsen-antisemi-
tisk](http://www.palestinagruppenstockholm.se/ilan-cohen-ar-bojkottrörelsen-antisemitisk)

DET TYSKA PARLAMENTET, Bundestag, har nyligen med stor majoritet beslutat att bojkottrörelsen, som förespråkar bojkott, desinvestering, sanktioner (BDS) mot Israel, är antisemitisk och att kritiken mot den israeliska statens politik i verkligheten är ett uttryck för hat mot judar och deras religion. (se nedan)

Konsekvensen kan bli dramatisk för alla i Tyskland, som aktivt kämpar mot den israeliska ockupationen och för en rättvis fred mellan Israel och Palestina. Risker är dessutom stor att andra europeiska länder följer Tysklands beslut och försöker att kriminalisera bojkottrörelsen.

Medan den israeliska regeringen jublar och ännu mera ohämmat kan fördjupa ockupationen och möjligtvis även realisera hotet om annektering, är den israeliska fredsrörelsen rasande.

I en krönika i tidningen Haaretz skriver den israeliska journalisten Gideon Levy under titeln "Skam på dig Tyskland och ditt anti-bojkottbeslut". "Tyskland just har kriminaliserat rättvisan. Från och med

nu kommer Tyskland att se varje bojkottsupporter som en judehatare". "Att säga den israeliska ockupationen kommer att vara som att säga Heil Hitler".

"Från och med nu kan inte Tyskland längre skryta med sin yttrandefrihet. Landet har blivit en agent för israelisk kolonialism. Medan några visserligen är antisemiter, är majoriteten av bojkottanhängarna hederliga människor som tycker att en apartheidstat förtjänar att bojkottas. Vad är antisemitiskt med det?" frågar sig Gideon Levy och fortsätter: "Vad sägs om sanktionerna mot Ryssland för dess invasion av Krimhalvön? Varför är en ockupation värd att bojkottas och en annan att hurras för? Vad tyckte tyskarna om sanktionerna mot Sydafrika? Vad är skillnaden?"

Judisk kritik mot Tyskland

En rad judiska akademiker, bland annat från Israel, har skickat ett brev till den tyska regeringen, där de opponerar sig mot beslutet, som "bygger på det falska påståendet att BDS är lika med antisemitism". De uppmanar den tyska regeringen att inte bifalla resolutionen och istället "skydda yttrande- och föreningsfrihet, som otvivelaktigt är utsatt för en attack". "BDS-rörelsens syfte är att påverka regeringspolitiken av en stat, som bär ansvaret för den pågående ockupationen och förtrycket av det palestinska folket".

De skriver: ”Dessutom följer bojkottrörelsens tre huvudkrav – slut på ockupationen, full jämlikhet för Israels arabiska medborgare och de palestinska flyktingarnas rätt att återvända – internationell rätt, även om dessa otvivelaktigt kan diskuteras. Vi är chockade över att krav på jämlikhet och åtländad av internationell rätt anses antisemitisk.”

”För att göra saken värre, skiljer den antagna resolutionen inte mellan Israel och de ockuperade palestinska områdena. Den fördömer kategoriskt all bojkott av israeliska företag och varor inklusive företag och varor från Israels olagliga bosättningar. Som konsekvens skulle en kampanj för att bojkotta produkter från ett bosättningsföretag, som medverkar i kränkningar av de mänskliga rättigheterna, dömas som antisemitisk. Detta utgör ett beklagligt avsteg från den tyska regeringens och EU:s otvetydiga och envisa opposition mot Israels bosättningspolitik”, menar dessa judiska akademiker.

Judisk stöd för den palestinska bojkottrörelsen

Vi i föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred, JIPF, har anslutit oss till det palestinska bojkottinitiativet, för att stödja palestiniernas ick-evåldskamp för sina nationella och individuella rättigheter.

Vi har dock beslutat att aktivt stödja enbart de kampanjer, som riktar sig mot företag, institutioner och individer, som bevisligen är delaktiga i och profiterar från ockupationen och

förtrycket av det palestinska folket. Denna restriktion anser vi är viktig för att förtydliga att vårt stöd till bojkottrörelsen INTE är riktad mot Israel och dess existens inom 1967 års gränser, utan mot dess brott mot internationell rätt.

Vi anser det extremt viktigt att lyfta fram att vår kamp är baserad på de universella mänskliga rättigheterna och internationell rätt som gäller för både palestinierna och judarna mellan Medelhavet och Jordanfloden. Detta inkluderar den nationella självbestämmanderätten för BÅDA (!) folken. Denna rätt förvägras palestinierna bevisligen av Israel genom ockupation, bosättningar och blockad, men vi är ändå tydliga med att självbestämmandet också gäller israelerna.

Agerar vi inte på detta sätt, så är det lätt för våra motståndare att beskylla oss att vara antisemiter (eller självhatande judar), som ifrågasätter den judiska statens existens. Det kommer vissa att göra i alla fall, men då blir det blir tydligare att deras mål inte är att försvara Israels rätt att existera, utan att försvara Israels ockupation och att förvägra palestinierna deras rättigheter.

En sådan falsk Israelvän är Sverigedemokraternas Charlie Weimers (SD), som nu har valts in i Europaparlamentet. I sitt svar på Palestina-gruppens enkät som skickades till de svenska toppkandidaterna inför EU-vallet så briljerade han med sin okunskap genom att hävda att bojk-

kottrörelsen ”avvisar en tvåstatslösning”. Det är falskt.

Faktum är att Israel genom ohämmat byggande av judiska bosättningar på ockuperad mark och officiellt hot om annektering gör utsikterna för en tvåstatslösning dystra.

”BDS-rörelsen verkar också öppet för att Israel inte längre ska vara hemlandet för det judiska folket” skriver han. Det stämmer inte heller.

Bojkottrörelsen kräver full jämlikhet för Israels palestinska minoritet, en rättighet som alla medborgare till exempel i Sverige har oavsett etnisk och religiös tillhörighet. Med den nya nationalstatslagen har Israels icke judiska minoriteter officiellt degraderats till andra klassens medborgare. Det är helt i linje med det etnonationalistiska sverigedemokratiska partiet, som betraktar till exempel judar och samer som inte tillhöriga den svenska nationen.

”Rätten att återvända” – kräver pragmatisk lösning

Jag personligen är kritisk till bojkottrörelsens grunddokument punkt 3, som innehåller kravet på de palestinska flyktingarnas rätt att

återvända till sina 1948 förlorade hem och egendomar i enlighet med FN-resolution 194. Det kommer de inte kunna göra, lika litet som de judiska flyktingarna kan återvända till sina under andra världskriget förlorade hem och egendomar. Dock har många judar fått skadestånd av framförallt Tyskland, som i viss mån har gjort upp med sitt förflutna. För en försoning mellan israeler och palestinier krävs att Israel erkänner begången orätt, det vill säga den etniska rensningen av palestinerna 1948 och att en praktisk lösning av flyktingfrågan hittas med internationell hjälp och finansiering.

Kravet under punkt 3 kan uppfattas som ett underförstått hot mot den judiska majoriteten i Israel inom 1967 års gräns. Det är därför viktigt att vi understryker FN-resolutionens 194 principiella karaktär. Här krävs ett erkännande av den etniska rensningen när staten Israel bildades, kompensation och en pragmatisk lösning.

Ilan Cohen

Styrelseledamot, Judar för Israelisk-Palestinsk Fred (JIPF)

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Besök JIPF på Göteborgsmässan

som äger rum från torsdag, den 26. till söndag den 29. september.

Vi delar montererna med Palestina Grupperna i Sverige

Följande program finns i JIPFs regi:

1. Fredag 27 september 10.40–11.00, Globala Torget

Antisemitism, antisionism och Israelkritik

Kenneth Hermele och Katarina Katz, Moderator Maria Fernström

2. Fredag 27 september 17.20–17.40, Globala Torget

Israel efter valet

Isabell Schierenbeck och Anders Carlberg, Moderator Olle Katz

3. Lördag 28 september 12.20–12.40 Rosa scenen,
(den mindre på Globala Torget)

Att arbeta mot antisemitism i skolan

Samuel Engelhardt och Olle Katz

Samtliga program följs av ett s.k. Tea Talk vid ett bord
nära JIPF:s monter

Tyska Förbundsdagen trycksak 19/10191 19. valperiod 15.05.2019

Motion väcks av CDU / CSU, SPD, FDP och Bündnis 90 / De Gröna

Att stå emot BDS-rörelsen med beslutsamhet – att bekämpa antisemitism

Förbundsdagen ska besluta:

I. Den Tyska Förbundsdagen slår fast:

DEN TYSKA FÖRBUNDS DAGEN står fast vid sitt löfte att fördöma och bekämpa antisemitism i alla dess former och bekräftar uttryckligen den av grupperna CDU / CSU, SPD, FDP och Bündnis90 / De Gröna antagna motionen ”Att beslutsamt bekämpa antisemitism” från den 17. Januari 2018.

Enligt den gällande definitionen av ”The International Alliance for Holocaust Remembrance” är antisemitism en viss uppfattning om Judar som kan uttrycka hat mot judar. Antisemitism riktas med ord eller gärning mot judiska eller icke-judiska individer och/eller deras egendom, samt mot Judiska samhällsinstitutioner eller religiösa inrättningar. Dessutom kan staten Israel, som förstås som ett judiskt kollektiv, vara målet för sådana attacker.

Det finns ingen legitim motivering för antisemitisk inställning. Det bestämda, ovillkorliga NEJ till hat mot judar oavsett deras nationalitet är en del av det tyska *raison d'état*. Med sina mordiska konsekvenser har antisemitismen visat sig vara den mest förödande formen av grupp-fokuserad fientlighet i vårt lands historia och i hela Europa och utgör fortfarande ett hot både mot judiska människor och mot vår liberal-demokratiska grundordning. Det är oacceptabelt att antisemitismen har ökat under dem senaste åren och att det judiska samfundet blir allt mer oroat.

Den som föraktar människor för sin judiska identitet, som vill begränsa deras rörelsefrihet, som ifrågasätter den judiska och demokratiska staten Israels existensrätt eller Israels rätt att försvara sig, kommer att möta vårt beslutsamma motstånd. Med ett särskilt historiskt ansvar är Tyskland engagerat i Israels säkerhet. Israels säkerhet är en del av vårt lands *raison d'être*. Vi håller fast vid tvåstatslösningen, som har bekräftats av FN:s säkerhetsråd i många resolutioner: En Judisk demokratisk stat Israel och en oberoende, demokratisk och livskraftig Palestinsk stat.

I flera år har rörelsen ”Boycott, Divestment and Sanctions” (förkortat BDS) även i Tyskland uppmanat till bojkott av Israel, israeliska varor och tjänster, israeliska konstnärer, forskare och idrottare. Denna allomfattande uppmaning till bojkott (se dokument 19/10191-2-Tyska

Förbundsdagen-19.valperiod) leder i sin radikalism till att brännmärka israeliska medborgare av judisk tro i sin helhet. Detta är oacceptabelt och måste skarpt fördömas.

BDS-rörelsens sätt att argumentera och dess metoder är antisemitiska. Kampanjens upprop att bojkotta israeliska konstnärer samt klistermärken på israeliska handelsvaror som är avsedda att avstyra från köpet, påminner också om den mest fruktansvärda perioden i den tyska historien. BDS-rörelsens ”Don't Buy”-etiketter på israeliska produkter väcker oundvikligen tankeanknytningen till nazisternas slogan ”Köp inte från Judar!” och motsvarande klotter på fasader och skyltfönster.

Den tyska förbundsdagen fördömer och motsätter sig resolut alla antisemitiska uttalanden och övergrepp som framförs som påstådd kritik av Israels politik, men som faktiskt står för hat mot det judiska folket och dess religion.

II. Den tyska förbundsdagen välkomnar, att talrika kommuner redan har beslutat att förvägra ekonomiskt stöd och upplåtelse av kommunägda lokaler till BDS-rörelsen eller grupper som stödjer kampanjen.

III. Den Tyska Förbundsdagen beslutar,

1. att återigen bestämt motarbeta varje form av antisemitism så fort den visar sig och att fördöma BDS-kampanjen och dess uppmaning att

bojkotta israeliska varor eller företag samt israeliska forskare, konstnärer eller idrottare,

2. att inte upplåta lokaler och anläggningar som förvaltas av Förbundsdagen till organisationer som yttrar sig antisemitiskt eller ifrågasätter Israels existensrätt. Den tyska förbundsdagen uppmanar den federala regeringen att inte stödja evenemang som organiseras av BDS-rörelsen eller av grupper som aktivt eftersträvar samma mål;

3. att oförminskat fortsätta ge stöd till den federala regeringen och till kommissionären för judiskt liv i Tyskland och åt kampen mot antisemitism både i förebyggande syfte och i den beslutsamma kampen mot antisemitism och all extremism,

4. att inte ekonomiskt främja organisationer som ifrågasätter Israels existensrätt,

5. att inte ekonomiskt stödja projekt som uppmanar till bojkott av Israel eller som aktivt stödjer BDS-rörelsen,

6. att uppmana förbundsländer, städer och kommuner och alla offentliga aktörer att ansluta sig till denna position.

Berlin, 15 maj 2019

Ralph Brinkhaus, Alexander
Dobrindt och Fraktion (CDU/CSU)
Andrea Nahles och fraktion (SPD)
Christian Lindner och fraktion FDP
Katrin Göring-Eckardt, dr. Anton
Hofreiter och fraktion
(Bündnis 90 / De Gröna)

Trump's "Deal of the Century"

An Analysis (26 June 2019) by *Lawrence Davidson*

Part I—The Deal of the Century

President Trump's peace plan for the Palestinian-Israeli conflict, or at least the economic side of it, was discussed at a meeting in Bahrain on June 25 and 26. The plan, euphemistically entitled "Peace to Prosperity" and the "Deal of the Century" is also, inaccurately, likened to a

"Marshall Plan for Palestinians."

It is based on the assumption that money, ultimately the better part of \$50 billion, can lure the Palestinian people into surrender—that is, the surrender of their right to a state of their own on their stolen ancestral land as well as the right of return for the 7.5 million Palestinians who

Obs! forts. s 9

Författarsamtal med Bernt Hermele – den palestinska katastrofen, al Nakba

VI MÖTER BERNT HERMELE, journalist och författare, som arbetar med att dokumentera berättelser med palestinier som har överlevt al Nakba 1948. Det ska bli en radiopodd, som börjar sändas om ett par månader.

Bernt Hermele har tidigare gjort podden *Överlevarna* med berättelser av personer som har överlevt Förintelsen. Tillsammans med fotografen Cato Lein har de dokumenterat mer än hundra berättelser.

”Jag är intresserad av människors berättelser. Nyfikenhet driver mina projekt. Jag tror på dialog, på att lyssna, på att sudda ut skillnaden

mellan ”vi” och ”dom”, att närma sig, särskilt det som skrämmer, att upptäcka sina egna fördomar och att våga utmana dem.

Arbetet med *Överlevarna* och *Nakba* är för mig bara de senaste två stegen på en och samma väg, vägen mot fred och försoning”, skriver Bernt Hermele på sin Facebooksida när han förklarar bakgrunden till projektet.

Datum: Onsdag 2 oktober

Tid: 18.00 – 19.30

Plats: ABF-huset, Sveavägen 41,
Hedénsalen

Rachid Alhajeh från Uppsala och Bernt Hermele.
Foto: Cato Lein.

have been forced into exile. Upon surrender, according to the plan, “an ambitious, achievable ... framework for a prosperous future for the Palestinian people and the region” will be put into place. How this idealized future is to be integrated into the apartheid and Bantustan system of control that constitutes the Israeli government’s “facts on the ground” is left unexplained.

This bit of gilded bait was put together by “senior White House adviser” Jared Kushner, the president’s son-in-law; Jason Greenblatt, chief lawyer of the Trump Organization and now U.S. envoy for international negotiations; and David Friedman, the president’s bankruptcy lawyer who is now the U.S. ambassador to Israel. All of these men are at once unqualified for their present positions as well as Zionist supporters of Israeli expansionism. It is not surprising then that the Israeli government has welcomed this effort.

Prime Minister Benjamin Netanyahu said that he “would listen to the American plan and hear it fairly and with openness.” On the other hand, the Palestinian West Bank leader, Mahmoud Abbas, who is boycotting the Bahrain meeting, said, “As long as there is no political [solution], we do not deal with any economic [solution].”

There are no doubt some Palestinians who are upset at Abbas’s position: perhaps some business people, often-unpaid bureaucrats, and a por-

tion of the frustrated middle-class, who will be dearly tempted by the promise of all that money. These are people who, given over a century of struggle, see no hope of a just political settlement. Nonetheless, those tempted might consider these facts:

(1) All those billions of dollars are, as yet, hypothetical. The money is not in the bank, so to speak. And, it is not a given that Trump can actually raise the funds. Thus, for all those ready to trade justice for dollars, it might be premature to actually make the leap.

(2) There is a prevailing belief among the Trump cabal putting this plan together that the Palestinians themselves are incapable of running the proposed development programs. They are assumed to be too corrupt or tainted with “terrorist” backgrounds to be trusted. Thus the question of who would run this effort (Israelis? American Zionists? anyone other than those dedicated to Palestinian interests?) is left unanswered. Relative to this question, it should be kept in mind that the Israelis have made something of a science of robbing the Palestinians of their resources. They are hardly likely to stop now.

(3) The raising of money for the Trump plan is in competition with a UN effort to raise \$1.2 billion for UNRWA, the agency that supports programs for Palestinian refugees. This fund-raiser is literally running at the same time as the Bahrain mee-

ting. If the Trump plan gains traction, there might well be pressure to shut down UNRWA altogether.

Is this really an honest proposal to provide the Palestinians with prosperity? The history of “third world” development efforts sponsored by and run under the guidance of “first world” powers, be they Western governments or institutions like the IMF, is largely one of failure. There is no reason to believe that the Trump plan will fare any better. While these problematic economic efforts may eventually fall short, the political conditions almost certain to be attached to the aid will probably require immediate cessation of all anti-Zionist activities, including the relatively successful ongoing boycott of Israel.

Part II—The Precedent

It might come as a surprise, but this is not the first time that financial bribery to procure Arab cooperation with Zionist ambitions has been tried.

There is a historical precedent for Donald Trump’s attempted “deal of the century” that is detailed my book, *America’s Palestine* (cheap used copies of which are available on line). Here is how that precedent went:

Back in 1942, the Zionist leader Chaim Weizmann told members of the U.S. State Department’s Division of Near Eastern Affairs (NEA) that Winston Churchill wished to make

the Saudi king, Ibn Saud, “the boss of bosses in the Arab World.” The only condition to this offer was that Ibn Saud must “be willing to work out with Weizmann to achieve a sane solution to the Palestine problem.” Weizmann further claimed that the U.S. president Franklin Roosevelt was “in accord on this subject.”

The response of the head of the NEA, Wallace Murray, a man who knew the Middle East much better than did Chaim Weizmann, was one of skepticism. Murray noted that British influence over Ibn Saud was small and that he doubted the Saudi king wanted to be the Arab “boss of bosses.” Finally, he expressed doubt that anything the Zionists would consider a “solution” would be something Ibn Saud would consider to be “sane.”

Nonetheless, the Zionists persisted along these lines and soon came up with a plan where, in return for a Jewish Palestine, Ibn Saud would be made the “head of an Arab federation in control of a “development” budget of 20 million British pounds.”

At this point Murray became adamant that this would never work. He predicted that Ibn Saud would interpret the offer as a bribe—the offer of a throne in exchange for turning Palestine over to the Zionists. He would interpret the 20 million pounds as a “slush fund.” Consequently, there was every reason to

believe that the Saudi ruler would see this whole plan as a personal insult. So Murray suggested that “the less we have to do with the ... proposals of Dr. Weizmann the better.”

As it turned out Roosevelt disagreed with Murray and after a conversation with Weizmann in early June of 1943, authorized an approach to Ibn Saud along the lines of the Zionist plan. Why did he ignore Murray in favor of Weizmann? Because Murray’s accurate assessment of Ibn Saud conflicted with FDR’s stereotyped view of Arabs. This is revealed in the minutes of the June meeting with Weizmann wherein the president said that “he believes the Arabs are purchasable.” In other words, following a common Western view, the president saw the Arabs as a backward people who would do just about anything for the right amount of “bakshish.”

Subsequently, the entire scheme came to naught when, in the fall of 1943, Ibn Saud rejected it out of hand. He would subsequently tell FDR that the Jews should “be given the choicest lands and homes of the Germans who had oppressed them.” When the president replied that the Jews would not wish to stay in Germany after the war, Ibn Saud noted that the “allied camp” had “fifty countries” in it. Surely they could find enough open space (he even alluded to the underpopulated areas of the American West) to take in Europe’s Jewish refugees. Roosevelt

came away from the exchange rather shaken. He finally understood from it that “the Arabs mean business” when it comes to Palestine.

Part III—Conclusion

The world has changed a lot since the 1940s. Ibn Saud has been replaced by the Saudi Crown Prince Muhammad bin Salman. This can be seen as real step down in terms of personal integrity and strategic judgment. Franklin Roosevelt has been replaced with Donald Trump.

I will let readers make their own judgments on this change. Actually, the thing that has stayed constant, perhaps because it was always devoid of real empathy for the Palestinians, is the nature of Zionist leadership. Thus, Israel’s ambassador to the United Nations, Danny Danon, has said that the only way the Palestinians can be economically liberated is through their political surrender. But as suggested above, Israel is now a confirmed apartheid state that feels its own “security” necessitates both military and economic control of the Palestinians.

Given that reality, Danon’s notion of economic liberation means about as much as Weizmann’s promise of someone else’s (i.e., Britain’s) money. And then there is the replacement of Chaim Weizmann (the Zionist pre-state leader) with Benjamin Netanyahu. The former may have had more persuasive charm than the latter, but certainly their goals were, and continue to be, the same.

It is Zionism's ambition to possess biblical Palestine that has reduced the Palestinians to destitution. Perfectly predictable and legal Palestinian resistance is the excuse the Israelis use to cover up the segregationist and impoverishing policies that are necessitated by their ideological worldview. And now Donald Trump and his Zionist son-in-law come forward with their plan, fully expecting the Palestinians to trust the Americans and their Israeli al-

lies to make them "developed" and prosperous? I wonder what Ibn Saud would say to that?

About *Lawrence Davidson*

Lawrence Davidson is professor of history emeritus at West Chester University in Pennsylvania. He has been publishing his analyses of topics in U.S. domestic and foreign policy, international and humanitarian law and Israel/Zionist practices and policies since 2010.

Annektering: Hur Israel redan kontrollerar mer än hälften av Västbanken.

Annektering skulle bara formalisera en situation där nästan två tredjedelar av det palestinska territoriet kontrolleras av Israel och israeliska medborgare lever som bosättare.

av *Jonathan Cook* Publicerat den 24 juni 2019 i *Antiwar.com*

EN FAKTISK ANNEKTERING finns redan på plats i stora delar av det ockuperade Västbanken.

Nästan två tredjedelar av det palestinska territoriet, inklusive de mest bördiga och resursrika platserna, är under full israelisk kontroll. De cirka 400 000 judiska bosättare som bor där har de israeliska medborgarnas fulla rättigheter och privilegier.

Åtminstone 60 lagar stiftades, av högerorienterade medlemmar i Knes-

set, under det senaste parlamentet för att ändra från en faktisk annektering till en juridisk annektering. Detta enligt en databas från Yesh Din, en israelisk grupp för mänskliga rättigheter.

Yesh Din påpekar att själva det faktum att vissa av dessa lagförslag har antagits som lagar utgör en form av annektering: "Israels Knesset betraktar sig själv som en lagstiftande myndighet på Västbanken och är suverän där."

Paradoxalt nog motverkades många av dessa lagförslag av den israeliska premiärministern Benjamin Netanyahu, även om de utarbetades från hans egen regerande koalition.

Netanyahu hävdade att det skulle vara fel att förekomma USA:s presi-

dent Donald Trumps fredsplan och antydde att annekteringen står högt på dagordningen.

Läckta detaljer tyder på att Washington nu förbereder sig för att ge grönt ljus för den formella annekteringen av åtminstone en del av detta territorium som en del av överenskommelsen. Detta trots Netanyahus politiska svårigheter, och att hans beslut att hålla ett nytt val i september, kan innebära att detaljer läggs på is ännu en gång.

Golan-prejudikatet

Den senaste utvecklingen har också väckt idén att Israel har på dagordningen att annekterar delar av eller hela Västbanken.

I mars erkände USA:s president Donald Trump Israels suveränitet över Golanhöjderna, som ockuperades från Syrien under kriget 1967 och annekterades av Israel 1981 i strid med internationell rätt. USA föreslog ett prejudikat där ett beslut från Israel att annektera Västbanken på liknande sätt skulle kunna godkännas.

I april, inför Israels allmänna val, sade Netanyahu att han skulle använda nästa parlament för att "utöka suveräniteten" för alla olagliga judiska bosättningar på Västbanken, en fras som föredras av israeliska politiker framför "annektering".

Cirka 400 000 nybyggare bor på Västbanken i 150 officiella bo-

sättningar och ytterligare 120 i så kallade "obehöriga" utposter som har sponsrats i hemliga av den israeliska staten sedan 1990-talet. Dessa bosättningar har kontroll över 42 procent av Västbankens territorium.

I början av juni berättade den amerikanska ambassadören i Israel, David Friedman, en anhängare av bosättningarna och en av arkitekterna bakom Trumps eventuella "århundradets affär", för New York Times att han trodde att "Gud var på Israels sida". Han sa: "Under vissa omständigheter tror jag att Israel har rätt att behålla en del, men osannolikt hela Västbanken. "

Stödet i Israel växer

Stödet i Israel för annektering växer. En ny undersökning visar att 42 procent stödjer en av flera varianter i, i motsats till 34 procent som står bakom en tvåstatslösning. Endast 28 procent av israelerna avvisade uttryckligen annekteringen.

Bakom kulisserna har debatten om formell annektering av de palestinska territorierna varit utbredd i Israel sedan ockupationen av Västbanken, Östra Jerusalem och Gaza 1967.

Efterföljande israeliska regeringar har emellertid avstått av oro både för starka internationella invändningar (de flesta FN-medlemsländer skulle motsätta sig annektering av territorium som erkänts som olagligt ockuperat i internationell rätt) och att Israel skulle bli pressade att ge

palestinier i områdena medborgarskap, inklusive rösträtt, vilket skulle underminera den judiska majoriteten.

Seniora ministrar som Moshe Dayan och Yigal Allon var bland de tidiga förespråkarna för att annektera delar av Västbanken. De utarbetade kartor för ett permanent bosättningsprogram som skulle göra det möjligt för Israel att hålla fast vid delar av Västbanken, särskilt de mest bördiga delarna och akvifer.

Under slutet av 1970- och 1980-talet förklarade en tjänsteman för justitieministeriet, Plia Albeck, stora områden på Västbanken som "statlig mark", vilket gav regeringen möjlighet att behandla det som en del av Israel och bygga bosättningar.

Polisstationer och fortkörningsböter

Israel har tillämpat sina lagar på befolkningen i bosättningarna och dussintals israeliska polisstationer är belägna på Västbanken och fungerar som om territoriet är annekterat, de utfärdar böter och verkställer andra överträdelser mot palestinerna. Palestiniernas möjlighet till förhandling i rättsliga frågor är i Israels högsta domstol.

2011 beslutade högsta domstolen att Israel tilläts utnyttja mer än ett dussin stenbrott, en av palestinernas nyckelresurser, eftersom ockupationen hade blivit "förlängd" - ett beslut som behandlade Västbanken som om den de facto hade annekterats.

Sedan Oslo-överenskommelserna har israeliska ledare haft en tendens att ge löften om att Palestina ska bli en oberoende stat, vid någon avlägsen framtid. Men i praktiken har de uppmuntrat en snabb utvidgning av bosättningarna. Denna politik kallas ibland "smygande annektering".

Ett antal varianter har tagits fram av den israeliska högern, från annekteringen av alla palestinska territorier, inklusive Gaza, till att begränsa annekteringen till vissa områden på Västbanken.

Hur Oslo gav Israel kontroll

Ramen för den israeliska debatten om annektering är Oslo-processen som tillfälligt delade upp den ockuperade Västbanken i områden A, B och C som en inledning, antogs det, för att så småningom överföra suveräniteten till den palestinska myndigheten.

Område C, 62 procent av Västbanken, är under full israelisk kontroll och där bosättningarna ligger. Det är också här de flesta vatten-, jordbruks- och mineralresurser finns.

Område B, 20 procent, är under israelisk säkerhetskontroll och palestinsk civil kontroll. Och område A - främst palestinska bebyggda områden på 18 procent av Västbanken - är nominellt under full palestinsk kontroll.

Det alternativ som understödjas av de flesta i Netanyahus Likud-parti

inbegriper annekteringen av området befolkade med bosättare, eller cirka 40 procent av Västbanken som huvudsakligen ligger i område C.

Detta alternativ skulle hålla palestinierna på Västbanken utanför de införlivade områdena och göra det lättare att undvika att ge dem någon rätt till uppehåll eller medborgarskap. Den palestinska myndigheten skulle få "begränsad autonomi" - en slags övervärderad roll - över de återstående spillrorna av Västbanken.

Till höger om Likud sträcker sig åsikterna från att annektera hela område C till att annektera hela Västbanken och Gaza, och skapandet av palestinska "bantustaner" baserade på Sydafrikas rasistiska apartheid-system. Vissa föreslår en "salami"-metod, där Israel gradvis skär bort mer av Västbanken.

Den israeliska mitten-vänstern fruktar att en formell annektering inte bara bryter mot internationell lag utan kommer att skada Israels image utomlands genom att uppmuntra jämförelser med Sydafrika i apartheidtiden. I avsaknad av en palestinsk stat kan en minoritet av judar snart styra över en majoritet av palestinierna.

Mitten-vänstern är också orolig för kostnaderna för annekteringen. Befälhavare för Israels säkerhet, en grupp pensionerade säkerhetsombud, hävdar att annekteringen kommer att leda till en oundviklig kollaps av den palestinska myndigheten.

Som ett resultat tror de att Israel skulle ådra sig årliga kostnader på mellan 2,3 miljarder dollar och 14,5 miljarder dollar, beroende på omfattningen av annekteringen av Västbanken. Det skulle också vara en förlust på 2,5 miljarder dollar i utländska investeringar. Palestinska uppror kan kosta Israels ekonomi så mycket som 21 miljarder dollar.

Högerpolitiska ekonomer som Amatzia Samkai från Caucus för Eretz Israel säger att Israel kommer att gynnas ekonomiskt. Om område C bifogas är det bara ett litet antal palestinier som får rätt till israeliska välfärdssystem, säger han. Sådana kostnader, tillägger han, kan bli mer än kompenserade av en utökad arbetskraft och ett fall i fastighetspriserna efter att Västbankens mark frigjorts för husbyggnad av israeler.

Knesset är redan "suveränt" på Västbanken

Av de 60 utkast till annekteringslagstiftning som förts fram vid Knesset har åtta antagit som lag.

De viktigaste lagarna som har antagits inkluderar:

Ogiltigförklara ett särskilt råd som övervakar högre utbildning i bostätningarna på Västbanken och överföra befogenheterna till Israels viktigaste råd för högre utbildning. Retroaktivt godkänna stöld av privat palestinsk mark som används för att bygga bosättningar. Den tidigare officiella ståndpunkten var att

bosättningar endast skulle byggas på mark som Israel hade förklarat statligt land eftersom den inte ägs av palestinier.

Utvidga de fördelar som finns tillgängliga i Israel - från skatteundantag och kvoter för äggproduktion till investeringar i förnybar energi - till West Bank-bosättningarna.

Förena det kriminella registret som används av polisen i Israel och på Västbanken.

Överföra befogenheter att bedöma frågor som involverar Västbanken till lägre domstolar i Israel.

Förbjuda företag att vägra leverera tjänster till bosättningar på Västbanken.

Yesh Din konstaterar dessutom att Israel nyligen har ändrat sin diplomatiska ställning och sina rättsliga argument till domstolarna i förhållande till Västbanken. Den har avvisat Västbankens status som ockuperat, försvarat Israels rätt att arbeta där och undergrävt skyldigheten att skydda den palestinska befolkningens rättigheter och egendom.

En annan viktig lagstiftning som Netanyahu är känd för att främja - främst av personliga skäl eftersom den kan användas för att skydda honom från korruptionsanklagelser - är en upphävandelag.

Den förespråkas aggressivt av bosättningsgrupper eftersom den skulle

avskaffa Israels högsta domstols behörighet att blockera lagstiftning som annekterar Västbanken.

Palestinskt stöd?

På den palestinska sidan har ett litet antal, mestadels företagsledare, stött annekteringen av Västbanken. De har uppmuntrats av Trump-administrationen som ett potentiellt alternativt ledarskap för den palestinska myndigheten. De flesta palestinier betraktar dem som förrädare eller kollaboratörer.

Hebron-affärsmannen Ashraf Jabari har till exempel ingått ett samarbete med motparterna i ”Judea and Samaria Chamber of Commerce” och använder nybyggarnas bibliska namn på Västbanken.

Handelskammaren främjar gemensamma företag som köpcentrum längs Västbankens huvudvägar, turistinitiativ och infrastrukturprojekt.

Jabari och andra har medvetet försökt att föra fram annektering på israeliska villkor som liknande enstatsagendan för en växande del av den palestinska befolkningen, särskilt de som stöder bojkott, avyttring och sanktionsrörelse (BDS).

”Vi måste tänka på detta område som en enhet, inte två enheter och två verkligheter,” sa han till journalister nyligen.

Naturligtvis finns det palestinier som anser annektering och Israels direkta re-ockupation av Västbanken, förmedlat av PA, som nödvän-

dig för att palestinierna ska lansera medborgerliga rättigheter eller en anti-apartheidkamp för att uppnå en äkta enstatslösning.

<https://original.antiwar.com/cook/2019/06/23/annexation-how-israel-already-controls-more-than-half-of-the-west-bank/>

Översatt av
Maria Fernström

Ett sjukhus i Jerusalem där små barn dör ensamma

Oliver Holmes i Jerusalem och Hazem Balousha i Gaza

The Guardian den 20 juni 2019

DEN ISRAELISKA BLOCKADEN av Gaza innebär att föräldrar har skilts från sina kritiskt sjuka barn

Vid första anblicken verkar inget vara fel i barnens intensivvårdsavdelning. Nio sängar är fyllda med nio små nyfödda bebisar, alla med slangar runt sina späda kroppar. Monitorer ger ifrån sig ljud från ett regelbundet elektroniskt pip. Sköterskor gick från säng till säng. En trött barnläkare fyllde i papper.

Ändå var det något som saknades: inga föräldrar fanns där.

En del hade skickats hem för att vila sig, eller satt kanske oroliga och drack kaffe i kaféet nere. Men för två av bebisarna vid detta palestinska sjukhus i Jerusalem, var deras mam-

mor instängda en och en halv timme bort bakom en av Israel framtvängd blockad i Gaza. Båda barnen skulle dö sen, det ena utan att ha sett sin mamma igen.

Kritiskt sjuka palestinska barn från det fattiga och krigsdrabbade Gaza till det bättre utrustade Makassed-sjukhuset lider och dör ensamma.

Israel tillåter i en del fall utresa från Gaza av medicinska skäl, men inte alla. Samtidigt hindrar man eller fördröjer avsevärt många av patienternas föräldrar från att åka ut, och andra ansöker aldrig av rädsla att omfattande säkerhetskontroller av vuxna ska försena utresetillståndet för deras barn och därmed förlora viktig tid.

Sedan början av förra året har 56 bebisar från Gaza skilts från sina

mammor och pappor, sex av dem dog utan att en förälder var med, enligt sjukhuset.

I ett fall fick en 24-årig mamma från Gaza resa till Jerusalem för att föda mycket sjuka trillingar två månader för tidigt. Två av dem vägde mindre än en påse socker.

Men Hiba Swailams tillstånd löpte ut och hon måste återvända till Gaza. Hon var inte där när hennes första barn dog nio dagar gammalt, eller två veckor senare när hennes andra barn också dog. Hon informerades via telefon. Shahad, barnet som överlevde, tillbringade sina första levnadsmånader omhändertagen av sköterskor. Hiba kunde bara se sin dotter via videolänk. Medan bebisen var klar för att skrivas ut sedan i februari, kunde ingen familjemedlem vara där för att hämta henne.

När israeliska myndigheter hade kontaktats för en kommentar, tillät de sen Swailam att lämna Gaza. Hon tilläts resa till Jerusalem samma dag som Israel svarade på Guardians önskan om en kommentar den 29 maj.

Physicians for Human Rights i Israel, en israelisk ideell läkarorganisation, sade att över 7000 tillstånd förra året hade utfärdats för minderåriga från Gaza. Mindre än 2000 tillstånd för föräldrar hade utfärdats vilket innebär att de flesta barnen reste utan sina mammor och pappor. Mor Efrat, chef för de ockuperade palestinska områdena, sade att

”den israeliska regeringen skulle hållas ansvarig för detta mänskliga lidande”.

Att skilja sjuka barn från sina föräldrar kan få förödande följder. Läkare menade att en av trillingarna som dog när deras mamma var i Gaza, var i ett tillstånd där det bästa sättet att överleva är att bli ammad. ”Jag vill inte säga att om mamman hade varit där, skulle de inte få det, men det skulle ha ökat möjligheterna,” sade Hatem Khammash, chef för neonatalenheten.

Ibtisam Risiq, chefssköterskan i tjänst vid den pediatrika intensivvårdenheten, har märkt en psykologisk effekt hos nyfödda som är ensamma i hennes vård. ”De behöver kärlek. Deras hjärtfrekvens går upp. De är deprimerade,” sade hon.

Där hon satt vid sitt skrivbord med högar av papper överallt, kunde hon se sina sköterskor rusa runt för att hålla bebisarna vid liv. Hon skällde på dem när de lämnade kasserade medicinförpackningar på golvet. En stor datorskärm bakom henne visade hjärtfrekvensen för varje patient. När hon pratade, gick en upp till 200 slag i minuten. ”Det borde vara 130,” sade hon och skickade snabbt iväg en sköterska.

Läkare gick in och ut. Risiq tog upp telefonen för att diskutera med en administratör som hade ringt eftersom ett annat barn behövde överhängande vård. De frågade förgäves om någon av Risiqs patienter var

tillräckligt bra för att kunna förflyttas till en avdelning med mindre sjuka barn.

”Vi är till 100 % fullbelagda,” sade Risiq. ”detta händer varje dag. Jag ser det varje dag.”

Makassed kämpade redan med sin ekonomi då man tvekade eftersom Donald Trump hade skurit ner miljoner i medicinsk hjälp, och andra sjukhus som hjälper palestinier i östra Jerusalem förra året.

En elakartad politisk rivalitet mellan de palestinska politiska fraktionerna på Västbanken och i Gaza har också fördjupat en hälsokris. Den palestinska myndigheten (PA) på Västbanken, den enda gruppen som Israel vill ha någon kontakt med, har anklagats för att skära ner medicinsk hjälp till Gaza för att driva på Hamas att avstå från kontrollen av remsan – en anklagelse som PA förnekar.

Saleh al-Ziq, chef för PA:s Gaza-kontor som vidarebefordrar ansökningar om utresetillstånd till Israel, sade att man ger rådet att sjuka barn endast ska åtföljas av folk över 45, vars tillstånd vanligtvis behandlas fortare av israeliska myndigheter eftersom de bedöms mindre vara en riskfaktor.

Följden är att snarare än föräldrar som vanligtvis är yngre, är Makassed fullt av mor- och farföräldrar. Sjukhuset måste täcka deras boende och mat, och har satt upp trailers för att sova i. Men i några fall måste även

de återvända till Gaza och bebisarna lämnas helt ensamma.

Vid den pediatrika ICU tog Risiq fram en stor grön bok fylld med hennes kladdiga protokoll om tillträde, många av den för tidigt födda barn.

Nyfödda Reema Abu Eita kom med sin morfar från Gaza för akut ryggmärgsoperation. Den fördröjdes eftersom hon hade en infektion, sade Risiq och tittade ner på bebisen vars ögon var slutna och bröstet dunkade. Abu Eitas pappa, ambulansförare, lyckades få tillstånd att besöka sin dotter, men barnet dog innan det kom tillbaka till Gaza.

Ett annat nyfött barn från Gaza, Khalil Shurrab, kom med förstörd lever. Gul av gulsot och han hade lidit av kramper.

Khalils mormor följde honom, enligt hans far som var i kontakt från Gaza. ”Personalen vid sjukhuset lärde henne hur hon kunde skicka foton på honom till mig och min hustru på WhatsApp,” sade Jihad Shurrab, 29 år.

Hans hustru, Amal, sade att hon hade slutat sova sen hennes son hade åkt. ”Jag önskar att jag hade kunnat åka med honom till Jerusalem. Jag frågade alla men de sade att jag är ung och israelerna skulle inte acceptera det.”

Till familjernas lättnad kunde Makassed till slut efter en månad skriva ut Khalil, och barnet kunde återvän-

da till Gaza. Men när han väl kom tillbaka, visade det sig att medicinen inte gick att få tag i där. ”Svullnaden ökade,” sade hans far. Han bestämde sig för att försöka lämna Gaza via Egypten som också genomför en blockad mot Gaza men tillåter resor i vissa fall. ”Dagen då vi tänkte åka, dog han.”

Israel säger att deras blockad av Gaza till lands, till sjöss och i luften är för att hindra Hamas och andra militanta grupper från att gå till anfall. FN kallar det för ”kollektiv bestraffning” av de två miljoner människor som är instängda där. Invånare kallar det för en belägring.

COGAT, den enhet vid försvarsmi-
nisteriet som ansvarar för att koor-
dinera den israeliska regeringens
aktivitet i de palestinska områdena,
sade i ett skriftligt svar att man inte
hade några åldersgränser för till-
stånd och att varje ansökan gicks
igenom individuellt.

Vad gäller fallet med trillingarna
hette det att det var ett ”mänskligt
fel i ansökningen”, avsåg en ansökan
som mamman hade fyllt i i april och
som hade avvisats.

Man skyllde hälsokrisen i Gaza på
Hamas och PA som ”kraftigt mins-
kade sin budget för medicinsk hjälp
till invånarna på Gazaremsan”.
Hamas hade använt patienter som
mulor för att smuggla sprängämnen
och ”terroriltillgångar” in i Israel,
hette det.

COGAT är ”aktivt i att utfärda tiotu-
sentals tillstånd för patienter liksom
att utfärda tillstånd för palestinska
läkare som får fortbildning vid sjuk-
hus i Israel”, tillade man.

Medan det är svårare för folk i Gaza
att åka ut, hjälper Makassed även
Västbanken, och palestinska föräld-
rar har det också svårt, ibland är det
omöjligt att komma till sjukhuset.
Israel hävdar sin suveränitet över
hela Jerusalem och har isolerat dess
majoritet med arabiska grannskap
från resten av de palestinska territo-
rierna. En del patienter, många äldre
barn med cancer, har familjer som
bor bara några minuter bort men inte
kan besöka dem.

Det är så vanligt att barn skiljs från
sina familjer att palestinska sjukhus
i Jerusalem förser barnen med surf-
plattor så att de kan ringa via Skype.

En välgörenhetsorganisation, med
bas i Storbritannien, Medical Aid for
Palestinians, har gett brittiska parla-
mentsledamöter resor till Makassed-
sjukhuset för att visa dem hur det
går när man skiljer barn från deras
föräldrar.

En parlamentsledamot från Labour
som kom på besök sade att hon
hade drivit på sin regering för att
intervenera. Rosena Allin-Khan som
brukade arbeta som akutläkare, sade:
”Inget barn någonstans i världen
borde behöva vara ensam i stunder
av yttersta nöd.”

”Storbritanniens regering måste trycka på israeliska myndigheter för att noggrant undersöka detta omänskliga system.”

https://www.theguardian.com/world/2019/jun/20/a-jerusalem-hospital-where-palestinian-babies-die-alone?CMP=share_btn_fb&clid=lwAR3Zp8L-K6df-WJoPQsQdZ6Ct8PO2_qBed7r3211h2Rd-Vz4xlRdhKrxmPKCc

Översättning
Anja Emsheimer

Hur även vänstern berövar palestinier i Gaza deras mänsklighet

Genom att tillskriva Gazaborna ett mytiskt mod får vänstern svårt att se palestiniernas mänsklighet.

Susan Abulhawa, Al Jazeera
den 13 april 2019

LÄNGS DET POLITISKA spektrumet, från yttersta vänstern till yttersta högern, och rakt över etniska och rasgränser, tycks nästan alla som har något att säga om demonstranter i Gaza, misslyckas i att se palestinsk mänsklighet. Om det är högern som uttalar sig, är berättelsen full av terrorister, raketer och Hamas, ett berättigt palestinskt motstånd som är helt stärkt som The Boogiemän i västerländsk fantasi.

Inom vänstern handlar berättelserna om legender som porträtterar ofattbar palestinsk heroism, mod och ”sumud”, ett arabiskt ord som

romantiseras på engelska för att uttrycka episk palestinsk tapperhet.

På båda sidor av spektrumet är försvarslösa palestinier större än livet, till skillnad mot andra mänskliga varelser, och utgör antingen på ett övermänskligt sätt, ett hot mot tungt beväpnade soldater flera fotbollsplaner bort, eller uppvisar övernaturligt mod och oräddhet inför en näst intill säker död. Den sistnämnda berättelsen som lyckas att göra en obeskrivlig nöd så lockande att t.o.m. palestinier har anammat denna utformning.

Ingenting att förlora

För bara några dagar sedan såg jag en video med en ung man som blev

skjuten i benen. Han linkar bort, faller och reser sig upp, bara för att åter bli skjuten. Scenen upprepar sig med fem eller sex kulor till innan mannen inte kan resa sig upp igen och andra kommer för att föra bort honom. Rubrikerna och kommentarerna prisar ”den modiga unga mannen” som fortsatte att resa sig mot sin förtryckare trots att han blev skjuten i benen många gånger.

Som den palestinska mor jag är såg jag något annat i den mannen, ung nog att vara min son. Kanske var han helt berövad på hopp och vilja att leva ett liv instängd i den barbariska, onda och påhittiga grymheten i Israels belägring av Gaza. En ung man som antagligen upplevt lite mer än fruktan, hopplöshet, ambition och maktlöshet att göra något. Kanske en ung man utan något att förlora och som redan berövats sitt rättmätiga liv och för ett litet ögonblick av värdighet trots att han visste och kanske hoppades att det skulle bli hans sista. Och kanske är det det som soldaten såg och i stället valde att ge en torterad man ett trauma med amputerade ben, han som knappt kunde lyfta en liten sten med noll vilja eller energi att ens kasta den.

Kanske var det nationalism som var hans motiv. Kanske var det hoppet att kunna se till att hans familj hade pengar genom hans martyrskap eller skada. Kanske tänkte han att hans död skulle ge hans folk något litet på väg mot frihet. Kanske var det det enda som återstod för honom att göra. Vi kan inte veta vad som ryms i hjärtat hos dem som med sina

kroppar ställt sig mellan kulor och förtvivlan. Men vi kan vara säkra på att deras motiveringar är plågsamt mänskliga. Det finns inget gudalikt att se eller någon fetischism.

Inskränkta analyser

Ingen tvekan om att det mod som krävs för att resa sig mot hatiska, mordlystna israeler, men de narrativ som fyller palestinier med mytiskt mod, är skadliga. De kommer med en förmåga som inte är av denna värld, att stå emot det ingen mänsklig varelse borde tvingas att stå emot, och de skymmer själva den mänskliga och mycket mörka verklighet som livet i Gaza utgör och som lett till ett antal självmord som aldrig tidigare upplevts i det palestinska samhället.

I Gaza har man sina olika skäl till att delta i den stora återvändandemarschen, men dagens analyser är inskränkta och kopplar ofta ihop episkt palestinskt mod med ick-evåldsmotstånd, eftersom västerländsk fantasi inte kan tåla väpnat motstånd; det spelar ingen roll hur varaktigt och hänsynslöst våldet mot dem än är. Den slags heroism som västerländska soldater kopplar ihop med kanoner är så långt som deras fantasi kan sträcka sig. Det enda moraliska motstånd som de förtryckta kan ge, enligt västerländskt psyke, är endast ickevåld. Det innebär att palestinsk frihet och värdighet kollapsar det ögonblick vi flyger med en antändlig drake eller avfyrrar en raket mot en stat som i tiotals år tryckt ner det palestinska samhället

och palestinska människor. Vi kan se samma fenomen i reaktioner i USA när svarta amerikaner reser sig och inte på ett utmärkt sätt protesterar "fredligt" och "ickevåldsamt", trots århundraden av ärekränkningar och marginalisering som de måst tåla.

Det hjälper inte att t.o.m. en del palestinier förstärker den här uppfattningen genom att avfärda Hamas eller bagatellisera varje form av väpnat motstånd som avstickare i en annars idealisk och städad protest från ett ovanligt starkt och modigt förtryckt folk.

Gaza är ett dödsläger

Men sanningen måste fram, och sanningen är otroligt ful och dyster. Världen har inget att romantisera kring i Gaza. Inget att idealisera. Gaza är ett dödsläger. Död och förtryckarteknologi är "den judiska nationens" enda största exportvara och Gaza är det mänskliga laboratoriet där israeliska vapenfabrikanter finputsar sina varor på palestiniers kroppar, psyken och själar. Det är en eländig tillvaro som inte skonar någon av de två miljoner fångarna i det koncentrationslägret.

Israel har förvandlat Gaza, en gång en stor stad i knutpunkten för handeln över tre kontinenter, till ett svart hål av drömmar. Gaza är en hoppets likkista, en förbränningsugn av mänsklig potential, och en brandsläckare av löften. Människor kan knappt andas i Gaza. De kan inte arbeta, kan inte åka därifrån,

kan inte studera, kan inte bygga, kan inte tillfriskna. Det går inte på något vis att leva på den smala remsan, det är bokstavligen omöjligt att upprätthålla livet där. Nästan 100 % av vattnet är odrickbart. Ungdomsarbetslösheten är så hög att det är vetigare att mäta sysselsättningsgraden som uppgår till patetiska 30 procent. Ungefär 80 procent av befolkningen lever under existensminimum. De flesta invånarna har elektricitet bara några timmar varje dag. Systemet för avloppsvattnet har kollapsat. Hälsovårdssystemet har nått bristningsgränsen och sjukhus stänger i brist på livsviktiga medicinska resurser och bränsle, som Israel ofta hindrar palestinier från att köpa eller ens ta emot från donatorer. Denna obeskrivliga misär är avsiktlig. Israel har utformat den och genomfört den. Och världen tillåter den att finnas till.

Samtal om "Sumud"

När våra liv, vårt motstånd och vår kamp beskrivs i mytiska ordalag, skymmer det vår mäsklighet utan förminska också det omoraliska i Israels kontroll över miljontals av palestinska liv. Sättet att tala om sumud får oss ständigt att misslyckas. Å den ena sidan tar man för givet att palestinier kan stå ut med vad som helst. Å den andra sidan sprider man också det underförstådda antagandet att palestinier förtjänar att bli fria eftersom vi är goda, modiga, fredliga och ståndaktiga.

Men sanningen är den att vi inte är

något mer eller mindre än mänskliga. Som kollektiv är vi varken monster eller hjältar, och även de värsta bland oss har rätt att leva utan utländsk ockupation. Det måste sägas om och om igen att vår kamp mot våra plågoandar är legitim på alla de sätt, vare sig den sker med våld eller utan. Det måste sägas om och om igen att hur vi än kämpar så är vårt motstånd alltid självförsvar. Det måste sägas om och om igen att vår rätt till liv och värdighet grundar sig inte på vår kollektiva godhet, pålitlighet eller vårt kollektiva mod. Till syvende och sist måste vänstern sluta att dikta ihop saker om palestinier och i stället öppet se den fruktansvärda förtvivlan och ångest som Gaza upplever och som jag misstänker att de flesta av oss inte ens kan föreställa sig.

Susan Abulhawa
är en palestinsk författare
som skrivit den internationellt
bästsäljande boken
Mornings in Jenin (Bloomsbury
2010). Hon har också grundat
Playgrounds for Palestine,
en NGO för barn.

<https://www.aljazeera.com/indepth/opinion/left-dehumanises-palestinians-gaza-190412082348119.html>

Översättning
Anja Emsheimer

Sixty fishing boats
Confiscated at sea

Sixty fishermen
Getting home
Without fish -
And without a boat.

Now, Netanyahu promises
To return the boats.
But why confiscate them
In the first place?

Gush Shalom

www.gush-shalom.org
info@gush-shalom.org

Att förstå Israels lurendrejeri vad gäller medborgarskap kontra judisk nationalitet

Jonathan Ofir den 14 mars 2019 i Mondoweiss

FOLK BLIR OFTA förvirrade av skillnaden mellan medborgarskap och nationalitet när det gäller Israel. Det här problemet kom nyligen upp i ett gräl med den israeliska kändisen Rotem Sela som frågade ”när ska nån i denna regering tala om för folk att det här är en stat för alla dess medborgare”, vilket premiärminister Netanyahu besvarade med att det är det inte, och sade att det är en nationsstat för bara judar.

Ännu mer förvirrat blev det när Netanyahu även hävdade att alla israeliska medborgare har lika rättigheter. Vad är det som händer här? Är Israel en stat för alla sina medborgare, och har medborgare lika rättigheter?

Helt kort vill jag hävda att Netanyahu hade rätt i att staten inte är en stat för alla sina medborgare och fel i att alla medborgare har lika rättigheter.

Men det är mer komplicerat än så. Israel använder den här dubbla konstruktionen med medborgarskap och nationalitet för att förvirra och t.o.m. grundligt lura det internationella samfundet – faktiskt också sina egna medborgare. Det är mitt intryck

att många israeler inte ens förstår det helt och hållet.

I huvudsak ligger förvirringen i det faktum att Israel använder begreppet ’nationalitet’ och ’nation’ på ett radikalt annat sätt än hur större delen av världen idag brukar förstå det. Vanligtvis förstås begreppen ’medborgarskap’ och ’nationalitet’ som en och samma sak. Om man t.ex. är fransk medborgare, betraktas man som fransman. Ingen fransk myndighet skulle betrakta en som ’judisk’ medborgare – det skulle vara rasistiskt! Är du fransk? Vare sig du är jude, muslim eller något annat – du är fortfarande fransman. I ditt pass står det ’Nationalitet – fransk’ – det är din nationella identitet.

Israel erkänner inte – än en gång – en israelisk nationalitet. Men i våra pass står det: ’Nationalitet – israel’. Hur kan det vara så? Så är det för att Israel ljuger. Israel definierar ’judisk’ som en nationalitet, bland andra 130 ’nationaliteter’, inbegripet ’arabisk’. Syftet med det är att förbehålla endast judar speciella nationella rättigheter, i det judiska folkets nationalstat. Den ’nationella’ institutionaliserade länken mellan judar över hela världen, av den judiska staten Israel, är alltså svepande och extraterritoriell.

Detta är det större och övergripande paradigmet utöver medborgarskap. Det är som ett slags spöke, en skugga som uppmanar den judiska staten till allt den gör. När så sker, blir 'medborgarskap' ett bevis, ett alibi.

Det skulle vara dåraktigt att tro att när detta med den judiska nationen är så oerhört centralt i sionismen och i den judiska staten, att det inte skulle påverka den förment neutrala, demokratiska sfären av medborgarskap. Naturligtvis gör den det. Ja, ickejudiska medborgare kan rösta, men de israeliska institutionerna, inklusive dess parlament och organisation för markadministration ägs och administreras av en stat och staten närstående institutioner som har en given prioritet av partiskhet gentemot 'judisk bosättning'. Det finns en myriad av lagar som mer och mindre direkt diskriminerar palestinska medborgare (läs Adalah databas med mer än 65 diskriminerande lagar).

Och den här diskrimineringen går längre än själva medborgarskapet – det är oerhört viktigt att förstå. Ett av de första och mest flagranta exemplen på denna diskriminering är Lagen om återvändande (1950). Med de ändringar som följer tillåter lagen vilken jude som helst, hans/hennes gemål eller t.o.m. en icke-jude som sen tre generationer härstammar från en jude, att 'återvända' till Israel, t.o.m. om de aldrig satt sin fot där tidigare, och får automatiskt medborgarskap. 'Att återvända' hur? 'Återvända' i betydelsen att de troligtvis

är en del av den judiska 'nationen', genom årtusendet och för alltid.

Allt detta skulle kunna vara bra i teorin, även om det är en ny mytologisk tillämpning – om det inte vore för det faktum att det även har en motsatt diskriminerande aspekt:

Medan de som aldrig satt sin fot i landet tillåts och välkomnas att 'återvända', så tillåts inte de som har fördrivits därifrån – majoriteten av det palestinska folket – någonsin att återvända eller beviljas det medborgarskap som judar automatiskt ges.

Alltså visar sig frågan om 'medborgarskap' här i sin 'frånvaro' – miljoner av palestinier borde ha tillåtits vara jämlika och fria medborgare – men de nekas den rätten. Hur nekas de den? Genom etnisk rensning och genom att neka dem rätten att återvända. Det kallas för 'demografisk teknik' (läs UN ESCWA-rapporten om israelisk apartheid av R. Falk och V. Tilley, 2017). Efter att ha tillämpat den tekniken (Nakba, etnisk rensning, o.s.v.) kan staten sedan upprätthålla demokratins fällor (val, o.s.v.) utan att äventyra regeln för den judiska rasistiska överhögheten.

Sålunda kan man se det medborgarskap som Israel gett sina palestinska medborgare som en avvikelse – ett alibi för det grava brott som inbegriper det faktum att de flesta palestinier nekas medborgerliga rättigheter.

De flesta sionister menar att den här aspekten är absolut tydlig och klar,

laglig och mainstream. De ogillar det faktum att internationell rätt kräver ett palestinskt återvändande – samtidigt som man tar judisk 'rätt att återvända' på stort allvar. Det är verkligen sionism 101.

Men det här exemplet är bara ett av många där det 'nationella' imperativet som är den judiska nationen, överskuggar medborgarskapets roll, och faktiskt ogiltigförklarar det – i själva verket och i termer av sin generella betydelse.

Enkelt uttryckt – Israels begrepp 'judisk nationalstat' är ett sätt att på kolonialistiskt sätt fördriva de infödda palestinierna. Genom att bara definiera dem som "araber" och definiera "arab" som en nationalitet lugnar Israel även sitt samvete vad gäller fördrivningen av dem. Således sade Netanyahu nyligen, när han ytterligare klargjorde sin ståndpunkt i den här kontroversen: "De arabiska medborgarna [i Israel] har 22 nationalstater runt omkring sig och de behöver inte en till."

De här andra staterna är bara en del av en enda stor arab"nation", förstår ni. Det här sionistiska konceptet berövar alltså palestinierna deras territoriella tillhörighet (och Netanyahu är säkert inte den första israeliska ledaren som kommer med sådana förslag, även den sionistiska vänstern har kommit med dem, kolla t.ex. Golda Meir). När det så samtidigt gäller den 'judiska nationen', blir den territoriella aspekten oerhört betydelsefull och lokal –

Eretz Israel, alla judars enda judiska stat överallt – och gäller en judisk 'nation' som är makro, global och extraterritoriell.

Detta är i huvudsak hur jag menar att aspekter av nationalitet och medborgarskap som gäller Israel måste ses. 'Nationen', 'den judiska nationen' är sionismens och Israels verkliga livsnerv, den judiska staten. Bilden av medborgarskapet är i stort sett påklitrad och används alltså ofta som ett alibi som döljer det brott mot mänskligheten som sionism och dess skötebarn, Israel, representerar.

Om *Jonathan Ofir*
israelisk musiker, dirigent och
bloggare/författare med sin bas
i Danmark.

https://mondoweiss.net/2019/03/understanding-citizenship-nationality/?utm_source=Mondoweiss+List&utm_campaign=8f03c51695-RSS_EMAIL_CAMPAIGN&utm_medium=email&utm_term=0_b86ba-ce129-8f03c51695-398418937&mc_cid=8f03c51695&mc_eid=5196141150

Översättning
Anja Emsheimer

Trots bristerna i Israels Högsta domstol måste vi försvara den

Genom att stödja ett rättsväsende som inte skyddar de mest sårbara och maktlösa, har domarna i Israels Högsta domstol sått fröna till sin egen undergång.

Av Michael Sfar, i +972,
den 17 maj 2019

MAN FÖRVÄNTAR SIG allmänt att nästa Netanyahu-regering ska ha siktet inställt på att urholka rättsväsendet i Israel. Enligt oändligt många rapporter och utlåtanden från Netanyahu och andra högt uppsatta politiker planerar den femte Netanyahu-regeringen att påskynda lagstiftningen för att beröva Högsta domstolen dess makt att upphäva författningsvidriga lagar och beröva dem makten att nagelfara administrativa åtgärder, regeringspolitik och verkställighetsbeslut.

Netanyahu och hans polare vill ha en lydiga domstol. De vill ha en domstol som stödjer deras motbudande infall och godkänner allt som kan uppstå en enkel parlamentarisk majoritet.

Netanyahus korrupta och personliga egenintresse i att undvika att ställas inför rätta, kombinerat med hans allierades apartheidagenda för annektering bland Kahanes nationalistiska anhängarna, har möjliggjort den visionen.

Det är svårt att överdriva vilken genomgripande förändring Israels styrelseskick kommer att genomgå om Knesset ger sig självt makten att effektivt lägga in veto mot beslut i Högsta domstolen, eller om man berövar domstolen dess kontrollmakt. Den parlamentariska regeringsmajoriteten och regeringen i Israel har redan en makt utan motstycke i den demokratiska världen; det finns faktiskt ingen kontroll av systemet eller några kontrollmekanismer. Att utöva den här okontrollerade makten skadar förstas individers eller minoriteters och missgynnade grupper intressen – och ibland deras rättigheter.

För att förstå betydelsen och utbredningen av domstolsprövningar av myndigheter måste man bara komma ihåg hur Netanyahu nyligen gick till Högsta domstolen (oj, ironin!) för att klaga över att statens ekonomiavdelning inte lät honom bekosta sitt rättsliga försvar i de förestående korruptionsrättegångarna med donationer från en rik beskyddare. Att Netanyahu själv försökte få hjälp från domstolarna för det han menade var ett orättvist beslut mot honom visar helt hur viktig ett juridiskt revisionsförfarande är för ett modern system som grundar sig på begreppet rättsstat med respekt för individers rättigheter.

Alltså är önskan att skydda rätts-säkerheten och minoriteters rättig-heter genom att även skydda Israels Högsta domstol helt naturlig.

Och ändå måste sanningen komma fram: Israels Högsta domstol spelade en roll när man skötte om det ogräs som nu hotar att kapa dess strån. Ja, Högsta domstolen hade i många år en kärleksaffär med sin egen Delilah – bosättarrörelsen och ockupationen som sådde de första fröna till apartheid. Det var dess domare som möjliggjorde att bosättningar grundades, mark exproprierades och naturtillgångar på de ockuperade områdena exploaterades. Detta gynnade ockupanten och är en klar kränkning av förbuden enligt internationell rätt.

Det var domarna vid Högsta domstolen som tillät varje sätt att fördriva och dominera palestinier som ockupanten och annekteringsivraren hittade på – från att deportera palestinska politiska aktivister och ledare till att förstöra hundratals hem för familjer som misstänktes för terror, till mord, fängsligt förvar, utgångsförbud, belägring och till och med att öppna eld mot demonstranter vid Gazas gräns.

Och där på de ockuperade områdena var domarna med på att låta den messianska rätten göra nästan allt den ville, tills den växte från att vara en parasit till att bli ett rovdjur som hotade själva den hand som födde den. Där på de ockuperade områdena hjälpte domarna till att skapa den stat som Netanyahu och hans

allierade vill etablera här, innanför Israels gränser före 1967: en stat utan koll på makten, där nationalistiska värden besegrar universella sådana, där politisk opposition och kritik är otänkbara, där oliktankande tystas ner, påstådda fiender arresteras och straffas.

På 1980-talet varnade den israeliska vänstern för en ”smygande annektering” av ”territorierna”. Men det visar sig att det som faktiskt äger rum är motsatsen: Israel håller på att bli annekterat till de ockuperade områdena, och Högsta domstolens avgörande gentemot ockupationen är den olja som smörjer den.

Så domarna i Högsta domstol spelade en betydelsefull roll i att skapa den politiska kultur som har lett oss till den nuvarande, den som fantiserar om att förstöra rätts-säkerheten och ge obegränsad makt till våra judiska rasistiska ledare.

Några pensionerade domare i Högsta domstolen har de senaste veckorna gett intervjuer och uttalat sig offentligt om de hot som domstolen står inför. De är bekymrade. De är arga. De är konfunderade. Men de kan inte två sina händer. De förklarade tyranniet lagligt och deras förvåning över det faktum att det hade inträffat här är barnsligt och hycklad oskuld.

Det betyder inte att ”de förtjänar det”. Vi förtjänar det inte. Denna våg av auktoritarism har drabbat många länder – Polen, Ungern, Indien, samt Ryssland och Turkiet förstås för att

nämna några. Tendensen till regimförändringar är identiska i dem alla, fastän det verkar som att Israels fall t.o.m. är djupare än andra länders. Det är just för att vi har en etablerad tradition av att rättsligt granska regeringen (innanför det gröna linjen), det är just för att domarkåren har blivit den huvudsakliga, om inte den enda motvikten (innanför den gröna linjen) som förändringen är så fullständig.

I avsaknad av en statlig revisor som kan visa tänderna, ett parlament med verklig övervakningsmakt för oppositionen, en motståndskraftig konstitution och media som inte bara följer flocken, kommer domarkårens skadade makt att föra oss in i en auktoritär regim som – bortsett från ockupationen – inte kan anses vara en demokrati.

Vi måste krossa dessa vansinniga försök – utan motstycke i den demokratiska världen – att upphäva de viktigaste lagliga institutionerna i Israel. Vi måste slå tillbaka Netanyahu-regeringens försök att koncentrera makten i händerna på "majoriteten". (De representerar i själva

verket inte majoriteten utan snarare den majoritet av den israeliska regeringens underlydande som har rätt att rösta; miljoner andra har inte den rätten.)

Varje israel har skyldighet att ge sig ut på gatorna och utkämpa en kompromisslös kamp för att förhindra den enda kollen på regeringen från att brytas ner. Men vi måste också lära oss en läxa av vår skamliga rättshistoria. Ett lagligt system som inte skyddar de mest sårbara och maktlösa sår frön till sin egen förstörelse. Så enkelt är det.

Michael Sfard

är en åklagare som är specialiserad på människorättslagstiftning och internationell humanitär rätt, och författare till "*The Wall and The Gate: Israel, Palestine and the Legal Battle for Human Rights*".

Denna artikel finns också på hebreiska i Local Call. Läs den där:

<https://972mag.com/high-court-israel-democracy-netanyahu-rule-of-law/141497/>

Översättning
Anja Emsheimer

•••••
• **JIPF-BLADET I DIN MOBIL • DATOR • SURFPLATTA** •

• Till våra läsare,

• Hjälp oss spara pengar och miljön.

• Du kan få JIPF-bladet som pdf-fil istället för på papper.

• Skicka ett e-mail till redaktionen@jipf.nu så fixar vi det.

• Shalom!

• Redaktionen för JIPF-bladet

Som israel säger jag nej till ockupationen

Av Oren Rimon Or

The Harvard Crimson
den 10 april 2019

THE UNDERGRADUATE COUNCIL'S (UC) omröstning för att finansiera den israeliska apartheidveckan (IAW) väckte mer diskussion än vad någon hade förväntat sig. När kända tidningar beskrev deras beslut som kontroversiellt, och när medlemmar i Harvard Hillel hävdade att IAW äventyrade judiska studenters säkerhet på campus, då är det nödvändigt att påminna sig om några definitioner som tappats bort under denna vecka.

Jag är en israelisk judisk student och jag är emot de uppmaningar som en del Hillel-medlemmar har kommit med till UC. Jag är mot ockupationen, men min religion har inget att göra med det, inte heller någon annans religion. Situationen i Israel-Palestina är politisk och en fråga om mänskliga rättigheter och rättvisa, inte om ideologi eller religion som vi så ofta får höra.

Det faktum att vissa judiska studenter känner sig attackerade av IAW har inget samband med deras religiösa tillhörighet. Dessa studenter känner sig angripna på grund av sina politiska åsikter. De känner sig angripna eftersom de stödjer ett land som av politiska skäl fick kritik och fördömdes under händelserna förra

veckan. Som judisk israelisk student handlade det för IAW inte om min religion. Men man utmanade de politiska handlingar som landet jag kommer från utför. Så länge vi vill hålla på demokratiska värden, bör IAW, som all annan politisk verksamhet, inte tystas.

Att blanda ihop antisemitism och kritik av Israel är ett fenomen som vi alla borde bekämpa. En religion och en regerings politik är fundamentalt olika saker. Antisemitism och antisjionism är inte samma sak, och vi borde avhålla oss från att sätta dem under samma paraply.

Det faktum att vi t.o.m. behöver betona detta är oroande. Att hävda att man genom att kritisera Israel påstår något om judar i allmänhet är faktiskt ett antisemitiskt påstående. Det finns många judar runt om i världen som inte har någon koppling till Israel. Judar, precis som vem som helst, har rätt att ha sina egna politiska åsikter. Att sätta en sionistisk etikett på vilken judisk student som helst här på campus kränker deras rätt till tankefrihet och som judisk student är jag glad att UC beslöt att skilja mellan de två.

Många gör precis detta fel genom att börja argumentera politiskt vilket sakta glider över i en religiös argumentation, tills de båda inte tycks gå att skilja på. Detta tystar röster som man borde lyssna på och vi borde stå emot detta. Idag vet studenter att de genom att kritisera Israel riskerar att falskeligen anklagas för antisemitism. Jag är en israelisk judisk student och jag kritiserar min regering; skulle ni kalla mig för antisemit? Jag har tillbringat 22 år där, alla mina nära och kära är där, även mitt förflutna och troligtvis min framtid. Men dom åren har fått mig, liksom andra redaktionella medarbetare, att inte "längre hålla tyst". Däremot håller jag, olikt dem, inte längre tyst om ockupationen.

När man tillbringar årtal i Israel har man två val: att se ockupationen eller att blunda för den. Tjugotvå år räckte absolut för mig att inse att vi lever i ett system som diskriminerar mellan människor på grundval av deras nationella identitet. Tjugotvå år räckte för att se hus förstöras av Israel på Västbanken och i östra Jerusalem inför deras palestinska ägares ögon. Det räckte för att se de israeliska bosättarnas rörelsefrihet i skarp kontrast till de hårda restriktioner att röra sig fritt som palestinier lever under, det var tillräckligt för att se dem berövas på vatten, att barn arresteras och bombningarna av Gaza. Tjugotvå år i detta land var tillräckligt, och är definitivt för länge, för att hålla tyst om ockupationen.

Vi borde alla sluta att hålla tyst inför dem som vill förhindra yttrandefrihet även på vårt campus. Att falskeligen anklaga studenter som tar politisk ställning mot antisemitism kränker vår fundamentala rätt att tala. Jag valde att delta i en studentpanel med start i början av veckan, på grund av min politiska övertygelse, på grund av att jag såsom israel och människa motsätter mig ockupationen och stödjer mänskliga rättigheter. I panelen fick jag frågan om jag är rädd för att uttrycka mina politiska åsikter på detta campus. Mer än något annat är tystnaden det vi alla borde vara rädda för, om inte skräckslagna.

Vi borde alla säga: sluta att hålla tyst. Förra veckan sade Harvardstudenter det högt.

The Harvard Crimson, nationens äldsta kontinuerligt publicerade, dagliga college-tidning

<https://www.thecrimson.com/article/2019/4/10/rimon-or-israeli-i-oppose-occupation/?fbclid=IwARORjQxgrszEUxxbS-2SNEaKVRNZdro6n3QHUqQka7pk36nH13quiQoFHBQ>

Översättning
Anja Emsheimer

Palestinier kommer att lida mycket mer av följderna av klimatförändringar än israeler beroende på ockupationen

Zena Agha den 12 mars 2019

KLIMATFÖRÄNDRINGAR HÖR TILL de största hoten som mänskligt liv för närvarande står inför. Effekterna är globala, omfattande och ojämnt fördelade. Fastän palestinier och israeler bebor samma fysiska område, lider palestinier under ockupation mycket svårare av effekterna av klimatförändringarna.

Den enskilt största risken för palestinier på Västbanken har inte att göra med miljön utan med den pågående israeliska ockupationen, en ockupation så djupgående att Förenta nationernas utvecklingsprogram anser att den är en miljö”risk” i sig. Nu på sitt 52:a år hindrar ockupationen palestinier från att komma till sin mark för att ta hand om den och sina tillgångar, särskilt vatten. Betecknande nog hindrar det dem från att försöka vidta åtgärder för att kunna anpassa sig till förändringar i klimatet, vilket är mänskliga eller naturliga system, som svar på effekterna av klimatförändring. På Västbanken är den palestinska myndighetens (PA) oförmåga att anpassa sig till detta en direkt följd av ockupationen och kommer att få akut mänsklig och miljömässig återverkan på palestinska invånare.

Konsekvenser för Palestina

Palestina-Israel ligger i en av världens mest vattenfattiga regioner. Klimatförändring kan förväntas resultera i minskad nederbörd och stigande temperatur. Detta äventyrar allvarligt vatten- och jordbrukssektorerna, särskilt i de ockuperade palestinska områdena (OPT) som är ett av världens länder med minst tillgång till vatten per capita. Palestiniernas huvudsakliga källa till dricksvatten är lagrat grundvatten (i huvudsak från akviferer), medan ca hälften av det vatten som kommer från dessa grundvattenkällor används för jordbruk.

Israel har byggt ett komplicerat byråkratiskt system utformat för att kontrollera och inskränka palestiniers tillgång till grundvatten under förevändning att upprätthålla villkoren i interimsavtalet från 1995 års Oslo 2 som temporärt tilldelade vattenresurser till den israeliska regeringen och PA. Oslo 2 garanterade Israel kontroll över ca 80 % av vattenreserverna på Västbanken för en första femårsperiod. Avtalet som gäller tills dags datum svarade inte för långsiktiga förändringar i vattendistribution eller befolkningstillväxt.

The Joint Water Committee (JWC), en del av Osloavtalet, hindrar palestinier från att ta vattenrelaterade

beslut utan israeliskt godkännande, hindrar deras åtkomst till Jordanfloden och nekar dem tillåtelse att tillvarata avrinningsvattnen i dammar. Israelisk politik gör det därmed extremt svårt för palestinier att utveckla ny, annan vattenåtkomst eller att reparera befintlig infrastruktur; detta resulterar ofta i att livsuppehållande system och källor förstörs under förevändning att de hade byggts utan Israels tillåtelse. Samtidigt använder Israels 600000 illegala bosättare sex gånger mer vatten än de tre miljonerna palestinier på Västbanken. Bosättningsväld mot palestinsk infrastruktur äventyrar ännu mer känsliga vattensystem.

Det mesta av palestinskt vatten används för bevattning med följd att bönder och herdor är de som bär den tyngsta bördan med ytterligare minskad vattentillgång. Israelisk markstöld, begränsningar i rörelse och kontrollerad tillgång till betesmark förvärrar särskilt bönders och herdars sårbarhet. Med över 4000 checkpoints och vägspärrar på Västbanken tillåter ett diskriminerande system militären att utfärda tillstånd att röra sig, utöka bosättningar och vägar endast för bosättare och apartheidmuren; mindre mark är tillgänglig för palestinskt jordbruk och bönder kan allt mindre bruka den mark de faktiskt innehar, vilket hotar deras skördar och hjordar. Dessutom ingår det mesta av Västbankens naturresurser och öppna områden, inklusive en del av den bästa jordbruksmarken i Jordandalen, i område C som omfattar över

63 % av Västbanken och i själva verket har annekterats av Israel.

Den palestinska myndigheten

PA saknar suverän jurisdiktion över mer än 60 % av Västbanken och har ingen oberoende politisk myndighet för att ha hand om klimatrelaterade risker. Dålig ledning och den politiska klyftan mellan Hamas i Gaza och Fatah på Västbanken trappar upp riskerna för en redan sårbar palestinsk befolkning.

PA är särskilt dåligt utrustat för att stödja en långsiktig anpassning, en utmaning som kräver politiskt stöd utifrån, stort samarbete mellan ministrarna, och större skatteintäkter än vad man vanligtvis har. T.ex. utvecklade PA:s Environment Quality Authority 2011 en "National Climate Adaptation Strategy" med stöd av externa experter och donatorer. Planen understryker behovet av klimatanpassning och anger den uppskattade kostnaden för vatten- och jordbruksanpassning till en miljard dollar respektive 369.3 miljoner dollar – långt över rådande skattemässiga möjligheter. Det är värt att notera att mycket av PA:s skatteelände kommer genom att Israel självt suger åt sig palestinska skatter, bistånd och handelsintäkter för eget bruk.

Vad gäller internationellt stöd anslöt sig Palestina i mars 2016 till FN:s Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) och ratificerade Parisavtalet en månad senare. Palestinas National Adaptation Plan lämnades in till UNFCCC i novem-

ber 2016. Medan det finns ett stort behov av dessa ansträngningar, är de varken snabba eller tillräckligt omfattande för att uppväga effekterna av klimatförändringar, vilket förvärras av den ständigt tilltagande israeliska ockupationen.

Rekommendationer

1. Miljöavtalet i Oslo 2, i synnerhet v.g. vattenrättigheter, har för fallit, vilket borde erkännas, och palestinierna borde återfå full och kompromisslös tillgång till akviferer och Jordanfloden.
2. PA och organisationer i det civil-palestinska samhället borde utveckla en kampanj i syfte att informera och höja medvetenheten hos palestinier om klimat riskerna och föreslå strategier för att klara av situationen.
3. Noggrant insamlande av data är avgörande för att stärka PA:s förmåga att anpassa sig till klimatförändringar. PA borde genomföra samordnat insamlande, analys av och ta del av relevant information om klimatet, samt fokusera på lokala data om klimatet för uppföljning i realtid.
4. Eftersom det palestinska samhället mycket bygger på bistånd, borde internationella donatorer finansiera projekt som fullt ut

integrerar ett mildrande av klimatförändringar. Men det finns mycket kritik mot biståndet och NGO-strukturen i OPT, och att föra in det sårbara klimatet i detta system är inte utan etiska svårigheter.

En version av denna artikel publicerades först av Al-Shabaka: The Palestinian Policy Network den 7 mars 2019 under rubriken "Klimatförändring och den palestinska myndigheten".

Om Zena Agha

Zena Agha är Al-Shabakas US Policy Fellow. Hennes expertis inbegriper israeliskt byggande av bosättningar på de ockuperade palestinska områdena med speciellt fokus på Jerusalem, modern Mellanöstern-historia och rumsliga metoder. Zena fick Kennedystipendiet för att studera vid universitetet i Harvard och fullfölja sin master i Mellanösternstudier.

https://mondoweiss.net/2019/03/palestinians-severely-occupation/?utm_source=Mondoweiss+List&utm_campaign=7433d042d8-

Översättning
Anja Emsheimer

En varning till Israels barn

KORANEN INNEHÅLLER MÅNGA

referenser till judarna och judendomen. Enligt den israeliske forskaren och kabbalisten Avi Elqayam är den bibliske Moses den gestalt som mest påverkat utformningen av Islam.

Elqayam framhåller som exempel det faktum att Moses är den person som oftast omnämns i Koranen. Mohammed byggde Islam på judendomen menar Elqayam. (Se interview med Avi Elqayam i: Ariel Horowitz, "The Important Dialogue Today is Between Mecca and Jerusalem," Tik-kun, February 28, 2019.)

Suratu bani Isra'il, på svenska Suran om Israels barn, är den sjuttonde suran [kapitlet] i Koranen. Den innehåller profetiska budskap från Mohammed till Israels barn. Vi återger nedan verserna 2 till 8, de verser i suran som direkt talar till Israels barn. Jag försöker sedan undersöka och tolka den djupare meningen med denna starkt laddade text. Det är värt att analysera och fundera över dessa ord från en inspirerad profet, vars budskap så djupt påverkat så många människor under så lång tid, och gör så även idag. Min tolkning söker en sanning som kan utgöra en grund för fred och förståelse.

Suran om Israels barn

Enligt Koranen säger Gud:

2. *Och Vi gav Moses uppenbarelsen och gjorde den till vägledning för Is-*

raels barn och förmanade dem: "Tag ingen annan än Mig till beskyddare, 3. ni ättlingar till dem som Vi räddade tillsammans med Noa i arken! Han var en tacksam tjänare!"

4. *Genom uppenbarelsen gav Vi Israels barn en varning: "Två gånger kommer ni att störa ordningen och fördärva sederna på jorden och visa ett högmod utan gräns."*

5. *När detta skedde första gången, sände Vi några av Våra tjänare mot er, starka och djärva krigare, och de förföljde er in i era bostäder för att döda er alla till sista man. Så uppfylldes Guds löfte.*

6. *Därefter återupprättade Vi ert rike och gav er på nytt makt över dem och skänkte er rikedom och talrika söner och gav er ökad militär styrka. 7. Och Vi sade: "Om ni gör gott, gör ni det till nytta för er själva; men om ni gör ont, vållar ni er själva skada." Och när det som avsågs i den andra varningen kom, blev er förödmjukelse total, templet vanhelgades, så som det en gång förut hade vanhelgats, och allt som föll i fiendens händer lades i ruiner.*

8. *Kanske kommer er Herre att ha förbarmande med er, men om ni återfaller i synd, kommer Vi att straffa er på nytt; minns att Vi har gjort helvetet till ett fängelse för förnekarna av sanningen.*

Fotsättningen på artikeln kan läsas på JIPF's hemsida:

<https://jipf.nu/293-2/>

Jorge Buzaglo

The Meaning of Israel's Massive Housing Demolitions in East Jerusalem

Jeff Halper

THE ACT ITSELF wasn't unusual. Israeli demolition of Palestinian homes is a routine, almost daily occurrence. What set it apart was the scale, the impunity, and the political implications.

On July 22, the Israeli Civil Administration—that's the Orwellian term Israel uses for its military government in the Occupied Palestinian Territory (OPT)—deployed 900 Israel Defense Forces soldiers and Border Police to demolish 13 apartment blocks, evicting 17 people in 70 apartments that were slated to house hundreds more in the Palestinian neighborhood of Wadi al-Hummus, to the southeast of Jerusalem.

The action in July had all the elements of the slow-moving but relentless process of demolition that has plagued Palestinian life in the OPT and Israel these past seven decades: Israel's use of zoning, planning, law, and a Kafkaesque bureaucracy as mechanisms for taking all the Palestinian land available for the natural expansion of its towns, cities, and villages, while freezing Palestinian building in 1948 in Israel and in 1967 in the OPT; ...

And as with 99 percent of the approximately 140,000 Palestinian

homes systematically demolished since 1948—52,000 in the Nakba and in its wake, 55,000 in the OPT since 1967, tens of thousands more in Israel since the Nakba (we cannot get reliable figures)—the demolitions in Wadi al-Hummus had nothing to do with security or legality. The story, much of it related by Amir Cheshin and Avi Melamed (advisers on Arab affairs to former Jerusalem mayor Teddy Kollek) and Bill Hutman in their book *Separate and Unequal: The Inside Story of Israeli Rule in East Jerusalem* is, briefly, this:

In 1967, Israel created a greatly expanded "east" Jerusalem out of lands taken from 28 Palestinian towns and villages in the West Bank that were conquered from Jordan.

... The Israeli planning authorities drew tight lines around the already built-up Palestinian neighborhoods and villages, declaring all the unbuilt-on land, ... "open green space." This meant that Palestinians could own the land but not build on it, since it was reserved for future urban development—i.e., future Jewish development. And the land, thus left unused, could easily be expropriated for Jewish settlement. Today, when Palestinians make up almost 40 percent of the Jerusalem

population, they still have access to only 8 percent of the urban land—and even there, they are routinely denied building permits. Lacking land, Palestinian “villages” in Jerusalem have become apartment blocks of five-to-10-story buildings jammed tightly together, with no green space, no infrastructure, no parking, and no planning and with whole families crammed into suffocating conditions.

...

Under the Oslo II agreement of 1995, most of Wadi al-Hummus fell into what was defined in that agreement as areas A and B, which fall under the jurisdiction of the Palestinian Authority and outside Israeli control. In 2003, Israel constructed its 12-foot concrete security barrier (which we call the Apartheid Wall) in that area, almost touching the homes of Sur Baher. When the residents threatened to turn to the Supreme Court, the army agreed to move the wall to the other side of Wadi al-Hummus, but only with the understanding that Israel was not relinquishing the right to expropriate the land for future Jewish settlement construction. A decade later, sensing no Israeli plans afoot and in desperate need of housing, the residents of Sur Baher and nearby Umm Tuba, mainly young families with nowhere else to live, applied for permits to construct homes from the only authority that had legal jurisdiction over it: the Palestinian Authority. Granted these permits by the PA, they began to erect mid- and high-rise apartment blocks.

It is at this point, when the authorities have no genuine legal case, that the security card is typically played. Having no legal authority to stop the construction, the Civil Administration issued a sweeping new order: No Palestinian homes or structures could be built within 250 meters of the wall—an order that threatened not only Wadi al-Hummus but also thousands of homes built near the wall (or, more usually, existing homes next to which the wall was built) along its circuitous 466-mile route through Palestinian cities, towns, villages, and farms.

...

In the end, on June 11, the Israeli Supreme Court did what it traditionally does: Citing the “justiciability doctrine,” it declared security beyond its competence. It (virtually automatically) accepted the Defense Ministry’s position that the homes posed a security threat. That added yet another layer of illegality to the court’s decision. Not only was it patently illegal to demolish homes legally approved by the PA in an area under the PA’s clear jurisdiction, but this was done to protect the wall, itself built on Palestinian land and deemed “contrary to international law” by the International Court of Justice in The Hague in 2004—an advisory opinion that was adopted overwhelmingly by the General Assembly of the United Nations. As a result of the court’s decision, thousands of Palestinian homes within that buffer zone along the length of the wall can now be demolished. The Civil Administration has already announ-

ced that it has not finished its work in Wadi al-Hummus.

...

After the collapse of former secretary of state John Kerry's peace initiative in April 2014, Benjamin Netanyahu's government informed the international community that any peace process was over, that the two-state solution was dead, and that negotiations with the Arabs, as we call them, were finished.

...

The message from Israel goes further: If you think the international community will come to your aid, just watch the reactions to our in-your-face demolitions. The US government supports us totally. A UN Security Council resolution condemning the Wadi al-Hummus demolitions was struck down by a US veto. The reaction of the EU ("The continuation of this policy undermines the viability of the two-state solution and the prospect for a lasting peace") sounds almost computer generated. China, Russia, India, Brazil, the Arab world, all traditional supporters of Palestinian

rights? Far too indebted to Israeli arms and security technologies to ever impose sanctions.

This explains the scale, visibility, and violence of the Wadi al-Hummus demolitions. It is a gauntlet thrown in the face of civil society—us. What are you going to do about it? Unless we come up with a just political endgame (governments, preferring conflict management through an illusory two-state solution, won't do it) and an effective strategy for mobilizing our forces, we will be left stewing in helpless outrage. Wadi al-Hummus screams, What are you going to do about it?

Jeff Halper

is the head of the Israeli Committee Against House Demolitions (ICAHAD) and the author of *War Against the People: Israel, the Palestinians and Global Pacification* (2015).

<https://www.thenation.com/article/israel-occupation-palestine-housing-east-jerusalem/>

2020 års medlemsavgift

Snartet är dags att betala medlemsavgiften!

JIPF är en ideell förening! Så snälla du, betala din avgift så fort som möjligt:

- 290 kr medlemskap inkl. JIPF-bladet •
- 540 kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet •
- 140 kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet •
  - 190 kr endast JIPF-bladet •

plusgiro **475 29 17-7**

OBS: glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress
Styrelsen

JIPF's Handlingsprogram

Politiskt program

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndsaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

Verksamhetsprogram

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m

JIPF-bladet

E-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred
Ordförande:

Olle Katz, tel.: 0708943402

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 290 kr.

Enbart prenumeration kostar 190 kr/år • Se också sid 23.

Gåvor tas tacksamt emot på

plusgiro 475 29 17-7